

Nr 459.

Av herr **Ewerlöf m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

Det förslag om förlängning av lagen om räntereglering som förelägges riksdagen i Kungl. Maj:ts proposition nr 219 motiveras i allt väsentligt med de synpunkter departementschefen anförde vid lagens tillkomst. Den förändrade konjunkturbild som inträtt sedan 1951 påverkar icke departementschefens uppfattning i annan mån än att det aktuella behovet att utnyttja fullmaktslagstiftningen nu anses vara än mindre än vid dess ikraftträdande.

Lagens obehövlighet samt de såväl ur rättslig som samhällsekonomisk synpunkt ödesdigra konsekvenser, som en tillämpning av densamma skulle medföra, påvisades med skärpa av ett stort antal remissinstanser redan före lagens tillkomst. Liknande synpunkter kom även till uttryck i såväl motionerna I: 520 av herr Mannerskantz m. fl. och II: 663 av herr Hjalmarson m. fl. som i reservation av herr Ewerlöf m. fl. till bankoutskottets utlåtande nr 36 vid 1951 års riksdag. Vad som inträffat sedan lagen antogs synes oss ägnat att ytterligare stärka invändningarna mot en lagstiftning av denna art.

Departementschefen anför det "ovissa konjunkturläget" som motiv för en förlängning av lagen. Alla konjunkturlägen är mer eller mindre ovissa. Bank- och fondinspektionen, som är den enda instans vid sidan om lagrådet som fått förslaget om förlängning av ränteregleringslagen på remiss, har framhållit, att lagen icke har någon uppgift i den aktuella penning- och kreditpolitiken. Lagrådet har också nu liksom tidigare från sina utgångspunkter avstyrkt förslaget om en förlängning av lagen.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 219 med förslag till fortsatt giltighet av lagen om räntereglering m. m.

Stockholm den 22 april 1953.

K. G. Ewerlöf.

Harald Nordenson.

G. Svärd.